Jérôme Meyer & Isabelle Chaffaud / Korzo producties – *Corps à Corps*
première: 1 december 2005, Korzo theater, Den Haag
tournee: vanaf 3 december tot en met 4 maart 2006
recensie: 6 december 2005, NRC Handelsblad

Mooie beelden bij speels fysieke dans

Voorstelling: Corps à Corps van Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud. Gezien: 1/12 in Korzo, Den Haag. Tournee t/m 4 maart. Inl.: www.korzo.nl

Door ISABELLA LANZ

Dans is altijd lichamelijk, maar de ene keer word je daar sterker bewust van gemaakt dan een andere keer. Bij *Corps à Corps*, een duet van Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud, ligt het gecompliceerder. Met afwisselend driftige en droomachtig vertraagde bewegingen ligt het accent sterk op hun aardse fysiek. Maar daarbij speelt hun geestelijke verbondenheid een belangrijke rol.

In een voorstudie uit 2002 voor dit duet bevond het duo zich dichtbij de toeschouwers, wat onaangenaam intiem was. Je kon hun zweet bij wijze van spreken ruiken. In deze uitgewerkte theaterversie is gelukkig afstand genomen. Bij aanvang staan de twee los van elkaar, elk in een transparant bouwseltje. Ze balanceren op nadrukkelijk wankele enkels, reiken hemelhoog zonder echt iets te willen pakken. Eenmaal weg uit hun eigen hokjes manipuleert zij hem, geeft met handgebaren aan hoe hij een bepaalde houding moet aannemen, waarna ze zich met een kloeke duik onder hem door kan werpen. In vol vertrouwen.

Dat speelse is een aardig element in *Corps à Corps*. Mooi is ook hoe videobeelden van Leili Gueranfar op de dans zijn betrokken. Op een reiskoffertje zijn bij aanvang beelden geprojecteerd van de blote voeten van Chaffaud. Ze staat op straat en plaatst behoedzaam maar beslist haar voeten op de straatstenen, terwijl rond haar honderden mensen passeren.

Reizen, zoeken en verder gaan hebben de dansers al veel gedaan in hun gedeelde verleden. Bijna magisch is hoe een video-afdruk van zijn gezicht zich vermengt met haar gelaat, een surreële vermenging van echt met virtueel – wat behalve een prachtig beeld ook een mooie metafoor oplevert voor hoezeer ze zich zielsverwanten voelen, op een mystieke manier één willen zijn.

De kracht van *Corps à Corps* zit vooral in zulke beelden, die grenzen aan pure video/performance kunst. De dans zelf intrigeert eveneens. Meyer en Chaffaud zijn bijzonder expressieve dansers die vanuit hun achtergrond (bij de Batsheva Dance Company en bij het Nederlands Dans Theater) de beste dansgenen geïmplanteerd kregen. In een spiegelbeeldig duet Meyer en Chaffaud tonen ze hun sensibiliteit en soepele kracht.

Tegen het einde krijgt een aan butoh ontleende spiritualiteit te-zeer vat op de dans. Meyers schokkerige en sidderende bewegingen zijn geënt op een danstaal die op naam staat van Emio Greco. Zeker het slot, waarbij beiden achter elkaar met de rug naar het publiek toe gekeerd synchroon bewegen en daarmee het beeld oproepen van hun eenwording, grenst aan plagiaat. Ook als dat laatste niet bewust is – wat ik best wil aannemen – dan nog zie je dat de koek na drie kwartier volledig op is.